

III

BỮA cơm gà được dọn ra, nóng hổi và béo ngậy. Ba gã đàn ông xúm lại, ăn ngấu nghiến một hơi hết sạch. Chai rượu thuốc bìm-bịp đầy ắp, non một lít, cạn rạch đến giọt cuối cùng. Chín Thọ liếm mép ra chiều luyến tiếc. Mỹ Dung khui luôn vỏ rượu để nguyên chất được nâng cất trữ để ngâm thuốc cho má Sáu. Họ say khướt mòng toì, rượu vào lời ra, đến khi Ba Hiếm cạ khĩa với Chín Thọ, sắp sửa đánh nhau Tư xâm-minh mới đẩy vỏ rượu vào góc nhà, ra hiệu giải tán.

Họ kéo nhau xuống nhà đi ngủ. Chín Thọ kìm có khiêu khích Ba Hiếm. Lần này tên đầu đảng can không nổi vì Chín Thọ ngang nhiên ôm Mỹ Dung hôn. Chín Thọ lực lưỡng hơn Ba Hiếm, hấn lại am tường nhiều ngón nghề dưng mãnh, ngược lại, Ba Hiếm có lối đánh đỡ liều mạng, bất chấp thương tích. Dường như hấn cãm thù Chín Thọ từ lâu mà chưa có dịp trừng trị. Hấn tấn công bằng tay chân đã đành, hấn còn tấn công cả bằng miệng lẫn mắt nữa. Miệng hấn chửi rủa, mắt hấn

đỏ ngầu như máu, chỉ nhìn hấn cũng đủ hồn phi phách tán.

Chín Thọ còn tỉnh táo nên đọc thấy tư tưởng giết người trong mắt Ba Hiếm. Chín Thọ thối lui quá muộn. Ba Hiếm chộp được vỏ chai rượu, phang xuống đỉnh đầu đối phương. Chai rượu bị tiện làm hai khúc, miệng nhọn tua tủa. Ba Hiếm thọc những miệng nhọn vào mắt Chín Thọ. Nạn nhân rú một tiếng kinh hồn rồi té nhào, máu phun như suối.

Tư xâm-minh xấn đến, giựt khúc vỏ chai khỏi tay hấn ném vụt ra sân. Đoạn cúi xuống, xem xét vết thương của nạn nhân. Trong khi ấy Ba Hiếm ngồi ôm mặt, khóc rưng rức. Má Sáu xây ra cửa, thân hình bất động như thể những việc xảy ra không liên hệ đến má.

Chín Thọ còn thoi thóp. Tư xâm-minh thờ dài :

— Không khéo nó chết mất.

Mỹ Dung nhanh nhẩu :

— Gần đây có ông bác sĩ. Đêm nào ông ta cũng câu tôm. Sẵn xe các anh chở em tới. Em mời là ông ta đi liền, ông ta rất tốt.

Tư xâm-minh chắt lưỡi :

— Kêu được bác sĩ thì hấn hết thở.

Mỹ Dung nói :

— Anh Chín chỉ mất máu chứ có sao đâu.

Tư xâm-mình quai miệng, gắt gỏng :

— Có em lắm lời. Chuyện tôi, tôi lo.

Hắn khoèo chân Ba Hiem :

— Đừng thút thít như đàn bà con gái nữa.

Đứng lên. Giúp tao một tay.

Hai người lễ mễ khiêng Chín Thẹo ra ngoài.

Nạn nhân bỗng rên một tiếng lớn. Mỹ Dung rọ lên :

— A, anh ấy còn sống.

Tiếng nói nhỏ nhỏ của Chín Thẹo từ giàn mướp sau nhà vọng vào :

— Đau lắm, anh Tư ơi !

Tiếng Tư xâm-mình :

— Ngậm cái miệng. Để tao lo cho.

— Khổ quá, anh Tư, hình như thằng Ba đang đào đất.

— Tao đã bảo ngậm cái miệng, mày muốn kêu ông cò hả ?

— Em đau lắm. Anh thương em với. Em chỉ bị thương nhẹ nơi mắt, anh băng bó cho em.

— Lát nữa, băng bó.

— Băng bó tại sao lại khiêng em ra vườn, vứt chòng queo trên đất ?

Tư xâm-mình không đáp. Nạn nhân lại năn nỉ :

— Em là tay sai trung thành và ngoan ngoãn của anh từ lâu... giết em làm gì tội nghiệp, anh ơi!

Bụp một tiếng ngẩn. Rồi tiếng người giẫy đành đạch. Bị rặng cây um tùm và bóng đen che khuất Mỹ Dung không nhìn thấy gì. Dựa vào âm thanh nàng biết chắc nạn nhân vừa bị Tư xâm-mình hạ sát. Chắc Tư xâm-mình chém cạnh bàn tay vào cuống họng nạn nhân. Chín Thẹo quấy mình rồi duỗi thẳng đơ. Tắt thở. Tắt thở thật sự.

Một cơn gió thổi ập vào chỗ Mỹ Dung đứng. Nàng run cầm cập. Má Sáu nói, giọng điềm tĩnh một cách khác thường :

— Tắt đèn đi cháu.

Mỹ Dung giật mình :

— Có ơi, anh Chín Thẹo chưa chết mà bị đánh chết đem chôn.

— Ủ, có biết rồi. Cháu tắt đèn đi. Có cháu mình cần ngủ một lát.

— Cháu không ngủ nổi.

Tuy phản đối, nàng vẫn tắt đèn treo lên giường, nằm xích gần má Sáu. Trời tối đến nỗi má Sáu chỉ cách nàng một gang tay mà nàng không thấy mặt. Mỗi đêm hai cô cháu thường trò chuyện tâm phao thật lâu trước khi ngủ. Đêm nay cô nàng hoàn toàn kín miệng. Nàng có ấn tượng má Sáu

đang sửa soạn một cái gì quan trọng. Nàng kêu nhỏ :

— Có ngủ chưa ?

Má Sáu không trả lời. Mỹ Dung biết má còn thức. Má vốn khó ngủ. Trăn trọc hàng giờ là thường. Sự im lặng của má Sáu là cách bảo ngậm nàng nên im lặng.

Ban đêm trôi qua từ từ. Mỹ Dung bàng khuâng nghĩ đến cuộc sống lữ đòì long đong của nàng. Nàng nhớ lại dĩ vãng êm đềm, nàng thường chạy nhảy chơi đùa với Hiếm, hai đứa có họ xa mà chúng bạn cứ bắt làm vợ chồng. Hiếm dễ thương dáo dè, ai cũng tưởng lớn lên Hiếm có công ăn việc làm đàng hoàng. Hiếm cưới vợ hiền, Hiếm có đàn con ngoan, Hiếm khỏi cần lo lắng vì ruộng sản vườn sản, má Sáu lại giành được khá nhiều tiền, chẳng ngờ Hiếm đi hoang, không vợ, không con; không nghề nghiệp, không tương lai, dè giờ đây thành tên tuồng cướp nhúng tay vào máu..

Nước mắt chảy ướt cái gối bông dày của nàng. Nếu má Sáu không nằm bên nàng đã khóc òa. Giấy nhà sau cũng chìm trong bóng tối quanh què. Tư xâm-mình và ba Hiếm đã đi ngủ. Dầu sao liên tưởng tới ba Hiếm, lòng nàng cũng trào dâng một niềm hãnh diện vô tận. Tuy thay đổi hoàn

toàn Hiếm vẫn còn giữ lại tính can đảm, và sự biệt nhỡn đối với nàng. Hồi nhỏ, Hiếm không ngần ngại đánh nhau với những đứa lớn tuổi và lớn con hơn dè bênh vực nàng. Có lần Hiếm dám « so găng » với đứa nặng gấp đôi, và khỏe như vâm. Đêm nay Hiếm giết Chin Thọ vì hấn làm nhục nàng. Nàng phải tìm cách giúp Hiếm mới được...

Má Sáu cựa mình. Mỹ Dung nín hơi thở. Má Sáu lay nhẹ nàng, giọng nhỏ đủ nghe :

— Châu dậy có nhờ cái này.

Nàng biết má Sáu kiểm soát xem nàng ngủ hay thức chứ không thật tình kêu nàng dậy. Vì thế nàng không đổi thế nằm, mặt vẫn quay vào vách. Má Sáu gọi thêm lần nữa, nàng tiếp tục giả vờ ngủ.

Má Sáu chống tay, ngồi dậy thật nhẹ. Giường nằm bằng phiến gỗ dày, má lại thận trọng nên không gây tiếng động, má khua chân đất tìm giếp. Tuy mù má xè dịch nhanh nhẹn như người sáng. Má thuộc lòng từng nơi cao thấp trong nhà, từng vị trí của bàn ghế, nôi niêu. Ra vườn má có thể chạy không sợ vấp. Má đứng trên thềm nhìn về hướng mặt trời đoán giờ ít khi sai. Dường như mỗi giờ mặt trời có một lần sáng khác, cặp mắt khiếm thị của má có khả năng phân tích được lần sáng ấy.

Má Sáu kéo trốt cửa, từ từ lách ra hàng hiên. Má đi đâu giữa đêm hôm khuya khoắt ? Bàn hoàng, Mỹ Dung bước theo. Má Sáu vịn cái cột gỗ tròn ở cuối hiên để định hướng rồi băng qua sân đến rặng cây sấu-riêng xum xuê. Rồi má men theo lối đi dây cỏ ra cổng. Trước cổng là con đường gập ghềnh ổ gà. Thằng luôn một lèo dụng đường cái Vũng Tàu.

Mưa tạnh từ nãy. Vành trăng lười liềm nhợt nhạt nhô khỏi ngọn tre. Những tia trăng lác lõng này đủ sáng cho Mỹ Dung bao quát được cảnh vật. Thế nhưng dưới mắt má Sáu trăng sáng cũng như không. Vũ trụ quanh mình má là một khối đen bất khả xâm phạm. Dầu quen đường má Sáu khó tránh được những chướng ngại bất ngờ. Má đi đâu giữa đêm hôm khuya khoắt ?

Mỹ Dung vụt tìm ra giải đáp. Hốt hoảng nàng nhảy qua gò đất cao để đón đường má Sáu.

Nghe tiếng động má thụp xuống. Mỹ Dung dang hăng :

— Tội nghiệp cô, sao cô không sai cháu ?

Má Sáu chỉ hơi sững sốt. Má chìa bàn tay răn róc cho nàng nắm, giọng nã nuột :

— Từ nhà ta đến đó đường thẳng lại không xa mấy, cô không muốn phiền cháu.

«Đến đó» nghĩa là đến cái trại nhỏ, xinh xắn, đầy đủ tiện nghi của ông bác sĩ. Ông mở phòng mạch ở Saigon, thân chủ đuổi đi không hết vì ông chữa bệnh rất mát tay. Cách đây 5 năm, ông tậu cái trại nhỏ này để nghỉ dưỡng sức những ngày cuối tuần. Ông đau tim đột ngột, thành ra nghỉ xả hơi được đôi ra nghỉ dài hạn. Ông sống thường trực trong trại, ngày ngủ, đêm thức, thú thưởng đẳng của ông là ban đêm câu tôm. Ông thường đến thăm má Sáu. Trong đường kính 2 cây số không có dân cư, ông bác sĩ câu tôm là xóm giềng gần gũi và duy nhất của má Sáu. Má không biết tên ông mặc dầu hai bên đi lại rất thân tình.

— Cô muốn nhờ ông bác sĩ trình báo cảnh sát ?

— Ủ, cháu đã đọc được ý nghĩ của cô. Ông bác sĩ có xe hơi riêng, con trai của ông vừa từ Saigon xuống thăm, họ có thể giúp mình.

— Cháu đến nhà ông bác sĩ cho. Có về nghỉ. Nhiều sương muối lắm, có ời. Đến mai chắc chắn có sẽ đau tê thấp lại.

— Cô còn thiết gì thân cô nữa. Thằng Tư xâm mình đang say rượu, con đi thật nhanh mới kịp...

— Cô sợ ?

— Ủ... cô có cảm tưởng thằng ba Hiêm bị lời

kéo vào vòng trộm cướp chứ bản chất nó không đốn mạt đến thế... Chúng nó đánh cướp nhà băng, tất có nhiều tiền. Hai đứa đã chết, thằng Tư xâm-mình sẽ giết nốt thằng Hiêm... Cháu hiểu rõ chưa?

— Dạ, hiểu rõ. Cháu xin đi thật nhanh.

Má Sáu ngược mặt về hướng có rặng núi dật dờ trong sương đêm pha ánh trăng hạ tuần bàng bạc. Hướng này là nơi có cái trại nhỏ của ông bác sĩ câu tôm.

Tiếng chân của Mỹ Dung nhòa hẳn, má Sáu mới lặng lẽ quay vào nhà. Vừa mở mắt đặt chân lên hàng-hiên má đánh hơi thấy ngay nguy hiểm. Nguy hiểm của án mạng...

IV.

KHỚU giác má Sáu vừa khám phá ra một mùi lạ. Mùi của người sống.

Má Sáu lùi sát tường, nghe ngóng. Rồi má cười mỉm một mình. Bóng đen đang quanh quẩn đầu đây không phải người lạ. Mùi của bóng đen

quá quen thuộc. Quá thương yêu. Mặc dầu mùi án mạng thoang thoảng trong không khí, má cảm thấy yên tâm hơn.

Má chờ một lát rồi kêu nhỏ :

— Con hả, Hiêm hả ?

Hiêm — phải, bóng đen ẩn núp ở góc nhà là ba Hiêm — bước lại :

— Vâng, con đây.

— Con không ngủ ?

— Không. Cũng thức như má.

— Thằng Tư ?

— Nó ngủ say như chết.

— Con có điều này cần hỏi má. Tại sao má làm thế ?

— Làm thế nghĩa là...

— Nghĩa là tại sao má dặn Mỹ Dung pha nước trà hột vào rượu bìm-bịp cho con uống ?

— Con vốn uống ít. Hồi ở nhà con chỉ uống một chai la-ve nhỏ là đổ mặt tía tai, cho nên... Ba ơi, con bầu khoăn về chuyện rượu làm gì ? Con lại với má đi...

Ba Hiêm ôm má Sáu. Trong vòng tay yếu ớt của má bỗng nhiên hẳn nhỏ bé hẳn, như thể hẳn còn là đứa trẻ 10 tuổi thích làm nũng. Má sờ soạng tóc hẳn, mặt hẳn, vai hẳn, trước khi bật thốt :